

Arrest

nr. 304 132 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. REYNDERS
Langveldstraat 56
3570 ALKEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. REYNDERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U, M.N.S., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 16 jaar oud te zijn, van etnische origine Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Na een leeftijdsonderzoek in België werd u een leeftijd van 22 jaar toegekend. U werd geboren in het dorp Duda in het district Lehza Mangal (ook gekend als district Lija Ahmad Khel) in de provincie Paktia, Afghanistan. In het dorp woonde u samen met uw familie van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan. Tot op heden wonen uw beide ouders in het ouderlijk huis, samen met uw drie zussen en drie van uw broers. Uw oudste broer, M.R., kwam vier jaar geleden om het leven. M.Sa., uw oudere broer, bevindt zich momenteel in Iran.

In Afghanistan ging u een tijdlang naar school, maar op twaalfjarige leeftijd diende u uw schooltijd te beëindigen omwille van de problemen die ontstonden. Vervolgens hielp u uw vader met het onderhouden van de eigen landbouwgronden.

Uw dorp Duda is volledig onder de controle van de taliban en u kon de aanwezigheid van de groepering duidelijk opmerken. Daarenboven had u enkele verre neven, zonen van de tante van uw vader, die zich bij de taliban hadden gevoegd. Deze neven begonnen de jihad te preken en spoorden uw oudste broer M.R. ertoe aan om zich bij de taliban aan te sluiten. Ondanks de bezwaren van jullie vader, raakte uw oudste broer overtuigd van het gedachtegoed van de taliban en voegde M.R. zich bij hen in de bergen. Hij nam vervolgens geregeld deel aan gevechten met de overheidstroepen. Uw oudste broer bezocht nog enkele keren jullie familie in het dorp, telkens probeerde uw vader hem ervan te overtuigen om zijn activiteiten te stoppen. Ongeveer drie maanden nadat M.R. zich bij de taliban had gevoegd, kwam hij om het leven tijdens een gevecht. U was op dat ogenblik twaalf jaar oud. Na de dood van uw oudste broer kwamen uw verre neven van de taliban geregeld naar het dorp en zeiden zij tegen uw vader dat zijn twee volgende zonen, u en uw oudere broer M.Sa., nu de taliban moesten vervoegen om te strijden. Uw vader weigerde dit resoluut.

Iets meer dan twee jaar na de dood van M.R., raakte uw broer M.Sa. onbedoeld gewond bij een gevecht tussen taliban en het nationale leger toen hij op weg was naar de provinciehoofdstad met enkele andere dorpelingen. Uw broer werd door een kogel geraakt in zijn darmen en had verzorging nodig. M.Sa. werd daarop naar Gardez stad gebracht, maar daar konden ze hem niet de nodige zorgen toedienen waardoor hij naar een ziekenhuis in Kabul werd getransfereerd. Uw vader reisde mee met M.Sa. om hem bij te staan tijdens zijn herstel. Uw vader en uw broer bleven ongeveer anderhalve maand in Kabul. In de tussentijd werd u verantwoordelijk voor uw gezinsleden die achterbleven in Duda dorp. Uw verre neven, talibanleden, maakten van die afwezigheid van uw vader gebruik om een aantal keren bij u thuis langs te komen om u te overhalen om de taliban te vervoegen. Vier of vijf keer namen deze neven, soms waren er ook andere talibanleden bij, u mee naar de vallei en de berg waar de taliban zich ophield, ongeveer vijf uur te voet van uw woning. Daar toonden ze u hun wapens en preekten ze de jihad. U reageerde steevast weigerachtig. De taliban liet u daarop iedere keer diezelfde dag nog naar huis gaan.

Nadat uw vader na ongeveer anderhalve maand terug thuis kwam met uw broer M.Sa., die nadien nog een tijd nodig had om te revalideren, kwam hij erachter wat uw neven hadden gedaan. Uw vader was razend en ging absoluut niet akkoord met de neven. De neven bleven echter aandringen en bleven bij jullie thuis langskomen, uw vader bleef zich daarentegen onvermurwbaar verzetten. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd er een dreigbrief vanwege de taliban onder jullie deur geschoven. Uw naam werd erin vermeld, eveneens deelde de dreigbrief mee dat u nu bijna zestien jaar oud was en dat het tijd was dat u mee kwam strijden voor de jihad. Nadien kwamen de neven nog twee of drie keer langs bij jullie thuis met het oog op uw rekrutering en die van uw oudere broer M.Sa., maar uw vader bleef standvastig weigeren. Telkens deze neven bij jullie huis verschenen, liep u weg en verstopte u zich in de bergen. Uw vader gaf u in deze periode een wapen waarmee u zichzelf kon verdedigen indien nodig. Uw vader begon na een tijdje in te zien dat het onmogelijk werd voor u om nog langer in Afghanistan te blijven en besloot dat u het land moest verlaten. Een maand na deze beslissing verliet u het land.

Ongeveer in mei 2020 verliet u Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk naar België. U was een zevental maanden onderweg naar België. Vervolgens deed u op 17 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door uw neven, en bij uitbreiding de taliban, die tot de taliban behoren. Als verzwarende factor vermeldt u het feit dat u naar een ongelovig land bent gevlucht.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwam een tweede dreigbrief vanwege de taliban. In deze tweede brief stond dat ze wisten dat u het dorp had verlaten, maar dat ze u overal zouden opsporen en vervolgens zouden arresteren en vermoorden. In de periode nadat u het land had verlaten, bleven de neven en de taliban langskomen bij uw ouderlijk huis, maar richtten zij zich meer op uw oudere broer M.Sa., hetgeen ertoe leidde dat hij ongeveer drie maanden geleden is gevlucht. M.Sa. bevindt zich momenteel ergens in Iran.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: foto's van uw taskara, foto's van de taskara van uw vader, een foto van een brief vanwege het districtscentrum betreffende uw afkomst, foto's van twee dreigbrieven van de taliban, een foto van uw gedode broer M.R., een foto van uw gewonde broer M.Sa. en verscheidene foto's van uw dorp, uw familie in Afghanistan, uzelf in Afghanistan en uw reis doorheen Europa.

Op 16 juli 2021 nam het CGVS een beslissing met betrekking tot uw verzoek. Het betrof een weigering van de Vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 20 augustus 2021. In het kader van de beroepsprocedure legde u bijkomende documenten neer: verscheidene nieuwsartikels en –rapporten omtrent de gewijzigde situatie in Afghanistan en de evacuaties die verschillende landen voor Afghanen hebben georganiseerd. Op 15 oktober 2021 ging het CGVS over tot de intrekking van de desbetreffende beslissing, mede in het licht van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst. Uw beroep werd vervolgens door de RvV verworpen op 16 november 2021 met het arrestnummer 263763.

Op 18 maart 2023 nam het Commissariaat-generaal voor u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest met nummer 290943 van 26 juni 2023. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder België te verlaten diende u op 1 augustus 2023 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U stelt in deze dat u bij aankomst in België een fout advies had gekregen en bijgevolg niet de waarheid had verteld omtrent de werkelijke problemen die u en uw gezin in Afghanistan te beurt zijn gevallen. In werkelijkheid was u niet tot uw vertrek woonachtig in uw geboortedorp in Paktia, maar verbleef u bijna uw hele leven samen met uw gezin in de hoofdstad Kabul. Daar was uw vader werkzaam als bestuurder en distributeur van watertanks voor de NAVO. U herhaalt dat uw neven deel uitmaken van de taliban en omwille van uw vaders werkactiviteiten, uitten zij doodsb bedreigingen door middel van dreig telefoons. Uw vader diende zijn job te beëindigen, zo niet zouden alle mannelijke familieleden door de taliban worden gedood. Uw vader had echter geen andere keuze dan zijn werk te blijven verderzetten, hij diende immers een gezin te onderhouden. Na zes jaar, in 2017, zwichtte uw vader dan toch en stopte hij zijn job bij de NAVO. De bedreigingen bleven echter aanhouden en uw gezin verhuisde uit voorzorg naar een ander adres in Kabul. U en een jongere broer verlieten rond datzelfde moment Afghanistan. U vernam nadien dat het nieuwe adres van uw gezinsleden door de neven was ontdekt, waarop het huis door hen werd doorzocht en er opnieuw doodsb bedreigingen werden geuit. Ongeveer zes maanden na de machtsovername door de taliban raakten uw vader en een jongere broer vermist. Tot op heden werd niets van hen vernomen.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u de volgende documenten neergelegd: uw originele taskara, uw Pakistaanse Proof of Registration Card, een foto van uw middelbaar schooldiploma, een foto van een certificaat betreffende een Engelse taalcursus, een foto van uw vaders paspoort, drie foto's van uw vader, een foto van een bevestigingsbrief betreffende uw vaders werkactiviteiten, een schrijven vanwege Fluor Corporation, een kopie van een certificaat betreffende een Nederlandse taalcursus, een kopie van een attest van inburgering en twee brieven vanwege uw lesgevers Nederlands.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat uw verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten. Om te beginnen dient te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u beweerde problemen. Deze conclusie werd daarenboven in haar geheel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest met nummer 290943 van 26 juni 2023. U ging niet in beroep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft het gegeven dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag in wezen volstrekt nieuwe verklaringen naar voren brengt – meer bepaald dat u eigenlijk in de hoofdstad Kabul zou zijn opgegroeid, dat uw vader gedurende een hele periode werkzaam zou zijn geweest voor de NAVO, dat uw hele gezin omwille van deze zogenaamde werkactiviteiten problemen zou hebben ondervonden met de taliban en dat u eigenlijk in werkelijkheid alreeds in 2017 Afghanistan zou hebben verlaten –, dienen de volgende bemerkingen te worden gemaakt (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17). Vooreerst mag reeds blijken dat u tijdens uw eerste asielprocedure leugenachtige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw regio van herkomst, uw reisweg, uw familiale achtergrondsituatie, uw persoonlijke zogenaamde problemen en de zogenaamde reden voor uw vlucht uit uw land van herkomst, alsook de redenen die u ervan zouden weerhouden terug te keren naar Afghanistan. Aldus stelt het CGVS vast dat u doelbewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Uw uitleg, namelijk dat u door andere Afghanen slecht zou zijn geadviseerd, kan hiervoor onvoldoende verschoning bieden. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

In deze dient te worden beklemtoond dat ook de verklaringen die u nu naar voren brengt in het kader van uw huidige asielaanvraag behoorlijke twijfels opwekken. Ook in deze zijn uw verklaringen niet bepaald coherent te noemen en kunnen er eigenaardigheden worden opgemerkt, hetgeen uw alreeds danig aangetaste geloofwaardigheid allerminst ten goede komt. Hierboven werd reeds aangeraakt dat u aanvankelijk, zo blijkt, geen waarheidsgetrouwe verklaringen hebt afgelegd omtrent uw werkelijke regio van herkomst. U stelt dat u in wezen vlak na uw geboorte met uw gezin naar de stad Kabul zou zijn verhuisd en vervolgens daar zou hebben gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 10). Het wekt vervolgens verbazing op dat u later plots een melding maakt van een Pakistaanse Proof of Registration Card en deze ook neerlegt, hetgeen dan weer zou impliceren dat u ook in Pakistan zou hebben verbleven (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 19; zie document 2 in de groene farde van het administratief dossier). In wezen biedt u dus andermaal geen klaar en eenduidig zicht op uw persoonlijke achtergrond. Deze conclusie wordt nog verder in de verf gezet door de vaststelling dat de door u neergelegde Proof of Registration Card een andere naam weergeeft. Uw uitleg, namelijk dat uw vader de naam zou hebben veranderd omdat hij deze niet leuk zou hebben gevonden, mag niet bepaald overtuigend heten. Tevens komt uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten – u legt heden opmerkelijk genoeg een volstrekt nieuwe eigen taskara voor – naar voren dat u geboren zou zijn in het jaartal 1998, in tegenstelling tot uw eerdere beweringen en stellige volharding als zou u minderjarig zijn geweest (zie documenten 1 t.e.m. 4 in de groene farde van het administratief dossier).

Andermaal dient aldus te worden vastgesteld dat u geen consistente opeenvolgende verklaringen aflegt wat betreft cruciale aspecten aangaande uw persoon en dat u geen klaar beeld schetst omtrent uw werkelijke identiteit en herkomst. Uw geloofwaardigheid komt verder op de helling te staan, waardoor de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen omtrent uw vaders zogenaamde werkactiviteiten en de zogenaamde problemen die uw gezin in Afghanistan zou hebben gekend, alreeds van in den beginne onder druk komen te staan.

In de mate dat u inzake uw huidige asielaanvraag plotsklaps op de proppen komt met de bewering als zou uw vader werkzaam zijn geweest als bestuurder van watertanks voor de in Afghanistan aanwezige NAVO-troepen, dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17). Het is immers alreeds weinig ernstig te noemen dat u een dergelijk element pas voor het eerst naar voren schuift bij uw tweede verzoek. Dat u de zogenaamde werkactiviteiten van uw vader pas in het kader van uw tweede verzoek voor het eerst aanbrengt en dus geheel onvermeld hebt gelaten tijdens uw

eerste asielaanvraag, terwijl dit zowaar de kern van uw vermeende vrees zou vormen en u ruim de kans hebt gekregen om dit toe te lichten, ondermijnt alreeds ernstig de geloofwaardigheid van uw vaders zogenaamde werkactiviteiten. Daarbij is de beoordeling van het eerder verzoek om internationale bescherming zoals reeds aangehaald, niet geheel zonder belang voor de beoordeling van nieuwe elementen. De eerder vastgestelde misleiding, waarvoor u tot op heden geen valabele uitleg geeft, alsook de vaststelling dat er nieuwe vraagtekens opduiken met betrekking tot uw identiteit en persoonlijke achtergrond, plaatst immers hoe dan ook een voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid. Dat u nu plots uw verklaringen wijzigt, laat gegronde twijfels rijzen en doet een opportunistisch karakter vermoeden, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw vaders vermeende werkactiviteiten voor de buitenlandse troepen.

De door u neergelegde bewijsstukken, waarmee u uw vaders zogezegde werkactiviteiten wenst aan te tonen, zijn niet in staat om uw verklaringen te staven. Om te beginnen dient in deze te worden aangehaald dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarbij gaat het in deze niet om originele documenten, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. De foto van uw een paspoort, de foto een bevestigingsbrief betreffende uw vaders zogezegde werkactiviteiten, de foto van het schrijven vanwege Fluor Corporation en de drie foto's waarop een man wordt afgebeeld die u als uw vader bestempelt kunnen met andere woorden uw verklaringen op geen enkele manier onderbouwen (zie documenten 5 t.e.m. 8). Daarbij dient nog te worden aangestipt dat u enige familieband met de persoon in kwestie geenszins op objectieve wijze kan aantonen. Het schrijven vanwege het niet nader gespecificeerde Fluor Corporation vermeldt daarenboven slechts vage algemeenheden, nergens wordt een naam, laat staan die van de persoon die u als uw vader aanbrengt, vermeld. De door u aangebrachte documenten vormen aldus geen bewijswaarde voor uw door ongeloofwaardigheid gekenmerkt verklaringen.

Bijgevolg kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan de door u aangehaalde concrete zogezegde problemen en vluchtmotieven, die in wezen rechtstreeks zouden voortvloeien uit uw vaders zogenaamde werkactiviteiten. Gezien de verscheidene twijfels bij de geloofwaardigheid van uw vaders vermeend profiel, alsook de gedegen twijfels die naar voren komen wat betreft uw identiteit, persoonlijke achtergrond, werkelijke herkomst en reisweg, kunnen de vermeende problemen met de taliban en de vrees die u hieruit puurt, evenmin overtuigen. Daarbij kan ook in deze nog worden toegevoegd dat er onaannemelijkheden en merkwaardigheden naar voren komen in de door u geschetste gang van zaken, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Alreeds van in den beginne kan men zich afvragen met welke reden uw neven, voor zoverre zij werkelijk deel zouden uitmaken van de taliban, de moeite aan de dag zouden blijven leggen om uw gezin blijvend te bedreigen zonder daarbij werkelijk iets tegen jullie te ondernemen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17). U laat uitschijnen dat desbetreffende zogenaamde bedreigingen lange tijd gaande zouden zijn geweest en dat deze talibanleden uw gezin alreeds enige tijd in het vizier zou hebben genomen. Bijgevolg oogt het merkwaardig dat jullie vermeende vervolgers zich wel zouden inspannen om meerdere bedreigingen jullie richting uit te sturen en jullie op die manier zouden waarschuwen en kansen zouden bieden om te ontkomen, maar geen poging zouden hebben ondernomen om jullie werkelijk te treffen, terwijl uw vader nochtans steevast de eisen van de taliban zou hebben genegeerd. Uw verklaringen komen als weinig overtuigend naar voren. Eveneens merkwaardig oogt het zogenaamde gegeven dat deze neven, nochtans zogezegd lid van de geharde talibangroepering, nadat zij dan naar uw woning zouden zijn gekomen, vervolgens uw gezin volstrekt ongemoeid zou hebben gelaten. Indien de taliban het werkelijk op uw vader en zijn gezinsleden zou hebben gemunt en zijn vermeende werkactiviteiten er werkelijk zouden toe hebben geleid dat er doodsb bedreigingen aan jullie adres zouden zijn geuit, kan het moeilijk overtuigen dat zij jullie dan vervolgens bij een vermeende persoonlijke confrontatie wederom zouden hebben laten gaan. De taliban zou alle kansen hebben gehad om uw vader, die blijvend de vermeende voorwaarden van de taliban zou hebben genegeerd, en zijn gezin te treffen, in casu quod non. Dat er wel jarenlang zou zijn overgegaan tot doodsb bedreigingen maar deze neven vervolgens weer zouden zijn afgedropen na een luttel waarschuwing, kan niet als aannemelijk worden beschouwd. Het gegeven dat het uw verklaringen omtrent uw vermeende problemen, waarop u uw vrees voor vervolging stoelt, bovenop het alreeds ongeloofwaardig karakter van uw resterende verklaringen, tevens ontbreekt aan aannemelijkheid, relativeert verder de geloofwaardigheid ervan.

Het geheel aan bovenstaande elementen maakt dat het CGVS geen verder geloof kan hechten aan de bijkomende verklaringen die u aflegt in het kader van uw huidige asielaanvraag.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, met name een originele taskara die verschilt van de taskara die u in het kader van uw eerste asielaanvraag presenteerde en uw Pakistaanse Proof of Registration Card, verwijst het CGVS naar bovenstaande motivering waaruit mag blijken dat uw verklaringen omtrent uw identiteit en persoonlijke achtergrond niet geheel eenduidig kunnen worden genoemd en uw algehele geloofwaardigheid, ook wat betreft dergelijke cruciale identiteitsinformatie, danig is aangetast. De taskara en de Proof of Registration Card kunnen hier geen ander licht op werpen. Hetzelfde dient te worden gesteld met betrekking tot de foto van uw middelbaar schooldiploma en de foto van een taalcertificaat Engels. Wat betreft de documenten die u toeschrijft als zijnde toebehorend aan uw vader, verwijst het CGVS eveneens naar bovenstaande argumentatie waaruit reeds mocht blijken dat deze documenten uw verklaringen allerminst kunnen onderbouwen. Met betrekking tot de kopieën van het certificaat betreffende een Nederlandse taal cursus en een inburgeringstraject, dient ten slotte te worden gesteld dat een deelname aan de Belgische samenleving en een wil tot integratie, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende redenen zijn om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn. De door u neergelegde documenten kunnen met andere woorden niet worden beschouwd als zijnde een nieuw element dat de kans op internationale bescherming wat u betreft vergoot. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land.

Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiietische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld

ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid

heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk

verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoeker zet het middel als volgt uiteen:

"[...]"

Verzoeker heeft tijdens zijn tweede verhoor steeds waarheidsgetrouw op de vragen trachten te antwoorden. Voorafgaand aan zijn eerste verhoor werd hij verkeerd geadviseerd. Bovendien is er een hele tijd overgegaan tussen de feiten dewelke het asielrelaas uitmaken en het verhoor ten overstaan van het CGVS.

Verzoeker vertelt evenwel voldoende duidelijk in zijn tweede interview wat hij en zijn gezin hebben meegemaakt in Afghanistan. Het is niet omdat er in zijn eerste interview om bepaalde redenen onwaarheden zijn verklaard, dat zijn tweede interview daarom automatisch onbetrouwbaar zou zijn.

Het tweede interview van verzoeker bevatte wel degelijk nieuwe elementen die onvoldoende zorgvuldig werden onderzocht. De nieuwe elementen die naar voor zijn gekomen in het tweede interview zijn waarachtig en ernstig.

De vader van verzoeker is werkzaam geweest als bestuurder van watertanks voor de in Afghanistan aanwezige NAVO-troepen. Verzoeker brengt ook stukken bij die dit aantonen. Door deze stukken naast zich neer te leggen op basis van veronderstellingen, schendt het CGVS het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker brengt wel degelijk nieuwe en gewichtige elementen aan.

Uit het relaas van verzoeker en uit het feit dat de Taliban ervoor gekend staat om vergeldingsacties uit te voeren dient de vluchtelingenstatus toegekend te worden.

De aangehaalde feitelijkeheden zijn zwaarwichtig genoeg om te komen tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Het middel is gegrond."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van "artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet".

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"[...]"

Verwerende partij stelt dat sinds de machtsovername het willekeurig geweld significant is gedaald.

Deze voorstelling is evenwel niet geheel correct en in strijd met de realiteit.

Vooreerst merkt verzoeker op dat het algemeen reisadvies voor Afghanistan zeer uitgesproken negatief is. Er wordt ten stelligste afgeraden om naar Afghanistan te reizen met verwijzing naar willekeurig geweld. Alle verplaatsingen worden als extreem gevaarlijk beschouwd.

[...]"

Aldus kan niet in algemene termen worden gesteld dat het relatief veilig is in Afghanistan.

Speciaal rapporteur bij de Verenigde Naties voor de situatie van de mensenrechten in Afghanistan, de heer Richard Bennett, verklaarde onlangs nog dat hij zeer bezorgd is over de verslechterde mensenrechten in Afghanistan.2 (Stukken 2 en 3)

[...]"

De heer Richard Bennett is tevens, en meer in het bijzonder, ongerust over de veiligheid van voormalige regeringsambtenaren en militairen. (Stukken 2 en 3)

[...]"

Gelet op de professionele activiteiten van zijn vader en de kennis van zijn neven, maakt verzoeker derhalve wel degelijk aannemelijk dat er een gegronde vrees is voor vervolging en bedreiging bij zijn terugkeer naar Afghanistan.

Het actuele geweld in Afghanistan is mogelijk meer doelgericht van aard, maar daarbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet behoort tot de geviseerde personen.

Ook andere rapporteurs inzake mensenrechten bij de Verenigde Naties maken zich ernstig zorgen over de mensenrechten in Afghanistan en pleiten dat staten zeer waakzaam moeten zijn bij het terugzenden van Afghanen en zeer nauwkeurig het principe van 'non-refoulement' dienen te respecteren onder de internationale mensenrechten.3 (Stukken 4 en 5)

[...]"

De rapporteurs verzoeken de internationale gemeenschap en de lidstaten de veilige hervestiging van Afghanen die risico lopen in andere landen te blijven faciliteren en hun bescherming te waarborgen.

De stelling van verwerende partij dat sinds de machtsovername het willekeurig geweld significant is gedaald en de situatie in Afghanistan is genormaliseerd is dan ook helemaal niet correct. Verwerende partij kon zich niet op dit argument baseren om de vluchtelingenstatus te weigeren.

De situatie voor terugkerende burgers in Afghanistan is helemaal niet veilig. Bovendien loopt verzoeker meer in het bijzonder risico gelet op het verleden van zijn gezin en de professionele activiteiten van zijn vader.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (R.v. ST. 2 februari 2007, nr. 167.411; R. v. St. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Verzoeker vreest wel degelijk nog steeds voor bedreigingen en vervolging, en loopt het risico op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Er dient dan ook aan verzoeker de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

Het middel is gegrond."

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 48/4, § 2c van de Vreemdelingenwet".

Verzoeker zet het middel uiteen:

"Er zijn zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren, een ernstig risico loopt op zware schade. Dit werd hoger afdoende toegelicht. Bovendien kan hij in zijn land geen bescherming vinden.

Er is dan ook onmiskenbaar sprake van een ernstige bedreiging van het leven en/of de persoon van verzoeker.

Verzoeker is door het werk van zijn vader, de gedragingen van zijn gezin en de kennis van zijn neven een mikpunt in Afghanistan, hetgeen hem belet om normaal te functioneren. Het gezin van verzoeker was reeds in het verleden mikpunt van represailles. De bedreiging voor verzoeker is concreet en reëel.

Er is dan ook schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet doordat verwerende partij stelt dat geen subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 48/4, § 2c van de Vreemdelingenwet".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"Verzoeker heeft zich intussen geïntegreerd in de Belgische maatschappij in die mate dat er sprake is van een verwestering, dewelke bij terugkeer een ernstige bedreiging uitmaakt voor het leven of zijn persoon.

Verzoeker heeft een westerse klederdracht en volgde reeds meerdere lessen Nederlands.

Bovendien is verzoeker nog jong en zal hij zich moeilijk tot niet terug kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan.

Het CGVS erkent tot slot dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht is. Dit geldt eens te meer voor mensen die volledig verwesterd zijn en dienen terug te keren.

Er is dan ook schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet doordat verwerende partij stelt dat geen subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Het middel is gegrond."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"2. Persbericht, afkomstig van website VN dd.24.10.2023

3. Vrije vertaling van artikel in stuk 2

4. Persbericht, afkomstig van website VN dd. 17.10.2023

5. Vrije vertaling van artikel in stuk 4".

2.3. Bij aanvullende nota van 11 maart 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL-verwijzingen bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;

- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;

- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;

- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;

- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;

- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;

- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;

- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;

- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023.

Beoordeling

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

5. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, randnrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, randnr. 44). Verder wordt elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU (HvJ 10 juni 2021, randnr. 44). De beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming mag niet verschillend zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek. De asielinstanties zijn gehouden samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgend verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld (HvJ 10 juni 2021, randnr. 63). Aldus betekent het feit dat een document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, niet automatisch dat dit geen nieuw element of nieuwe bevinding is (HvJ 10 juni 2021, randnr. 54).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, randnr. 37). De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud)

artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

6. Vooreerst wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De Raad bevestigde deze beslissing op 26 juni 2023 (RvV nr. 290 943). Verzoeker diende geen cassatieberoep in.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

7. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij tijdens zijn tweede onderhoud steeds waarheidsgetrouw op de vragen heeft trachten te antwoorden. Hij beklemtoont dat hij voorafgaand aan zijn eerste persoonlijk onderhoud verkeerd geadviseerd werd. Verzoeker betoogt dat het gegeven dat er in zijn eerste interview onwaarheden zijn verklaard, niet betekent dat zijn tweede interview daarom onbetrouwbaar zou zijn. Verzoeker volhardt erin dat zijn vader werkzaam is geweest als bestuurder van watertanks voor de in Afghanistan aanwezige NAVO-troepen.

Verzoeker beperkt zich dus in wezen tot de bevestiging van zijn verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming, met name dat hij tijdens zijn eerste beschermingsverzoek een leugenachtig asielaas heeft verklaard omdat hij verkeerd werd geadviseerd door derden en dat hij Afghanistan in werkelijkheid eerder ontvluchtte omwille van problemen ten gevolge van zijn vaders werkzaamheden voor de NAVO. Hij biedt hiermee geen nuttig verweer tegen de omstandige en draagkrachtige motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

Na analyse van de elementen van het dossier stelt de Raad vast:

- Verzoeker heeft tijdens zijn eerste asielprocedure leugenachtige verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn regio van herkomst, reisweg, familiale achtergrondsituatie, persoonlijke problemen en de reden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, alsook de redenen die hem ervan zouden weerhouden terug te keren naar Afghanistan. Verzoekers verwijzing naar slecht advies van andere Afghanen biedt geen bevredigende verklaring. Verzoekers poging om de asielinstanties te misleiden dient in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door hem aangereikte elementen.

- Verzoeker biedt ook in het kader van onderhavig beschermingsverzoek geen duidelijk zicht op zijn werkelijke identiteit en herkomst: verzoeker legde aanvankelijk geen waarheidsgetrouwe verklaringen af

aangaande zijn regio van herkomst, stelt in het kader van onderhavig verzoeker dat hij vlak na zijn geboorte naar de stad Kabul zou zijn verhuisd en vervolgens daar zou hebben gewoond tot zijn vertrek uit Afghanistan (verklaring volgend verzoek van 9 augustus 2023, vraag 10), om later melding te maken van een Pakistaanse Proof of Registration (PoR) kaart hetgeen dan weer zou impliceren dat verzoeker ook in Pakistan zou hebben verbleven (verklaring volgend verzoek van 9 augustus 2023, vraag 19). De door verzoeker neergelegde PoR-kaart geeft bovendien een andere familienaam weer en uit de door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten blijkt dat hij geboren zou zijn in het jaartal 1998, in tegenstelling tot zijn eerdere beweringen en stellige volharding als zou hij minderjarig zijn geweest. Bovendien blijkt dat verzoeker een volstrekt nieuwe eigen taskara voorlegt in het kader van zijn onderhavig verzoek.

Te dezen benadrukt de Raad dat de voorstaande vaststellingen inzake verzoekers identiteit(sdocumenten), herkomst, verblijfplaatsen, reismogelijkheid en relaas een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid betreffen (cf. artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet).

- De vaststelling dat verzoeker de zogenaamde werkactiviteiten van zijn vader pas in het kader van zijn tweede verzoek voor het eerst aanbrengt en dus geheel onvermeld heeft gelaten tijdens zijn eerste beschermingsverzoek, terwijl dit de kern van zijn vermeende vrees zou vormen en hij ruim de kans heeft gekregen om dit toe te lichten, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van zijn vaders beweerde werkactiviteiten.

- De door verzoeker neergelegde bewijsstukken, waarmee hij zijn vaders vermeende werkactiviteiten wenst aan te tonen (de foto van een paspoort, de foto een bevestigingsbrief betreffende zijn vaders zogenoemde werkactiviteiten, de foto van het schrijven vanwege Fluor Corporation en de drie foto's waarop een man wordt afgebeeld die verzoeker als zijn vader bestempelt), hebben onvoldoende bewijswaarde en zijn niet in staat om verzoekers verklaringen te staven.

- Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers vaders vermeende werkzaamheden, alsook op verzoekers gebrekkige medewerking inzake zijn identiteit, persoonlijke achtergrond, werkelijke herkomst en reismogelijkheid, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban die rechtstreeks zouden voortvloeien uit verzoekers vaders ongeloofwaardige werkactiviteiten.

- De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden relaas wordt verder ondermijnd, gezien niet kan worden ingezien dat verzoekers vermeende vervolgers zich wel zouden inspannen om jarenlang meerdere bedreigingen in de richting van zijn familie uit te sturen en hen op die manier zouden waarschuwen en kansen zouden bieden om te ontkomen, maar geen poging zouden hebben ondernomen om hen werkelijk te treffen, terwijl verzoekers vader nochtans stevast de eisen van de taliban zou hebben genegeerd.

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en terecht en draagkrachtig zijn. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe geheel in gebreke.

Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas zoals afgelegd in het kader van zijn onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming, het verwijzen naar algemene landeninformatie inzake de situatie in Afghanistan en het hekelen van de motivering en gevolgtrekkingen van verweerder. Dit vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er geenszins in slaagt de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen of ontkrachten, laat staan een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aannemelijk te maken.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (stukken 2-5, bij het verzoekschrift) vermag geen afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift uitdrukkelijk verwijst naar de situatie van voormalige regeringsambtenaren en militairen in Afghanistan, dient te worden benadrukt dat verzoeker het profiel van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt. De verwijzingen in het verzoekschrift naar landeninformatie dienaangaande zijn bijgevolg niet dienstig.

8. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij geïntegreerd is in de Belgische maatschappij in die mate dat er sprake is van een verwestering. Hij wijst erop dat hij een westerse klederdracht heeft en meerdere lessen Nederlands volgde. Tevens stelt hij dat hij nog jong is en dat hij zich moeilijk tot niet terug zal kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan.

Uit de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad volgt in deze de richtsnoeren van EUAA (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bijgevolg dient verzoeker te concretiseren dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België/Europa heeft onderzocht:

“Met betrekking tot de kopieën van het certificaat betreffende een Nederlandse taal cursus en een inburgeringstraject, dient ten slotte te worden gesteld dat een deelname aan de Belgische samenleving en een wil tot integratie, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende redenen zijn om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn.

[...]

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghaansen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker voert aan dat hij 'verwesterd' is en verwijst naar zijn westerse klederdracht, zijn jonge leeftijd en het feit dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd.

Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om deze redenen vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade, dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod non*.

Te dezen wordt vastgesteld dat verzoeker ingevolge de resultaten van het leeftijdsonderzoek (FOD Justitie, Dienst Voogdij, 22 januari 2021) op heden 24 jaar oud is, ofwel, 26 jaar oud en dit blijktens de door hem bijgebrachte taskara en PoR-kaart in het kader van onderhavig volgend verzoek. Hoe dan ook is verzoeker actueel meerderjarig. Daargelaten dat verzoeker wijzigende verklaringen heeft afgelegd aangaande het tijdstip van vertrek uit Afghanistan (2017, dan wel 2020), is redelijk aan te nemen dat verzoeker als (minstens bijna) meerderjarige voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen.

Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf, westerse klederdracht en Nederlandse lessen kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Deze elementen wijzen erop dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, is dit niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf, klederdracht en het in beperkte mate beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren.

9. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve

procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

12. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. De enkele bewering in het verzoekschrift dat de leefomstandigheden voor de bevolking - en zeker voor verwesterde Afghanen - zeer slecht zijn, toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

13. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"verminderd"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 11 maart 2024. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het door verzoeker geciteerde reisadvies bedoeld is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad kan vormen in het kader van een onderzoek naar een nood aan internationale bescherming.

Verzoeker legt bovendien geen eenduidige verklaringen af over zijn werkelijke regio van herkomst in Afghanistan. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming beweerde hij afkomstig te zijn uit de provincie Paktia en daar heel zijn leven te hebben gewoond tot zijn vertrek uit Afghanistan (verklaring DVZ van 1 maart 2021, vragen 5 en 10). In het kader van onderhavig volgend verzoek stelt hij geboren te zijn in de provincie Paktia, maar te zijn opgegroeid in de hoofdstad Kabul (verklaring volgend

verzoek van 9 augustus 2023, vragen 5, 10 en 17). Tevens legt hij een PoR-kaart neer die wijst op een – eerder onvermeld – verblijf in Pakistan (verklaring volgend verzoek van 9 augustus 2023, vraag 19). Verzoeker biedt met zijn incoherente verklaringen en gebrekkige medewerking inzake zijn vermeende regio van herkomst geen duidelijk zicht op waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het behoort niet aan de Raad om te speculeren over zijn verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar (g)een risico aanwezig is.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS